

mod dem, der have indbragt Forslaget, for, at de selv ville gjøre det? Det forekommer mig, at al sund Logik bliver sat tilside, hvis en saadan Fortolkning skulde gjælde. (Monrad: Hvem menes der da?) Dem, som findes overalt i en Nation i det politiske Liv, og som benytte sig af Principløshed i Lovgivningen — jeg tillader mig nemlig at bekæmpe disse Lovforslag som principløse — og som til enhver Tid ville findes. Dige overfor det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, skal jeg bemærke, at der jo heller ikke i min Udtalelse om loyal Erstatning laa Beskyldningen for, at man viste Uloyalitet. Loyalitet er jo et temmelig vidt Begreb; jeg forstod derved, at man skal fuldstændig sætte sig ind i, hvad det er, som man vil, og saa give fuldt ud den Ret, som tilkommer den Anden. Det var det, jeg mente med det Udtryk, at naar man giver saadan Erstatning, skal man ikke give Noget, som i Virkeligheden under forskjellige Omstændigheder kan blive noget helt Andet end det, man giver det ud for. Naar det ærede Medlem drog en Sammenligning med en Lov af 1873, der er givet i Hertugdømmerne, saa maa jeg naturligvis erkjende, at jeg ikke er tilstrækkelig inde i Hertugdømmernes Ret, og det var maaffe vanskeligt nok, at d'Err., som havde specielt at gjøre med den, som fuldstændig ind i den, saa besværlig og udbillet var den. Det kan være, at der visse „Reallaster“ kunne have været afløselige maaffe med det attendobbelte Beløb, men jeg har ogsaa set, hvad disse „Reallaster“ have bestaaet i, og jeg tror, at hvis det ærede Medlem skulde have nærmere forklaret det, vilde det vist have været Afgifter til det Offentlige og ikke til en Privatmand. (Modsigelse.) Ja, forresten kommer det jo i saa Henseende fuldstændig an paa Oprindelsen, saa at man ikke kan sammenligne det Ene med det Andet.

Chr. Jensen: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet under denne Sags Behandling, men det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, er gjentagne Gange kommet med saadanne Udtalelser, at jeg nødes til at modsigende end af dem. Naar det ærede Medlem vil sætte vor nuværende Godsejerstand i Klasse med Reventlow og Bernstorff i sin Tid, da kan jeg ikke være enig med ham i denne Tankegang. Naar det ærede Medlem vil gjøre gjældende, at disse Mænd havde tænkt sig en jevn Udvikling, saa kan det gjerne være, men det ærede Medlem har jo selv sagt, at vi endnu have Hovet, og naar der altsaa efter omtrent hundrede Aars Forløb endnu er Hovet tilbage, mon da ikke disse Mænd

ville have tænkt, at det var nogle af de Gjenstridige, der ikke vilde have det Hovet afløst, som der er blevet tilbage efter saa mange Aars Forløb. Derfor maa jeg ganske bestemt modsig, at de Herrer Godseiere, som nu leve her i Danmark, kunne sættes i Klasse med Reventlow og Bernstorff. Et andet æret Medlem har allerede modsiget, hvad den ærede sidste Taler fremsførte om de kongelige Obligationer, at man skulde være udsat for, at Statspapirerne kunde gaa Konkurs. Jeg tror ikke, at nogen Mand i Danmark er enig i et saadant Tankeexperiment. Vel havde vi i Begyndelsen af dette Aarhundrede en Konkurs af Statspapirer, men det var under ganske andre Forhold, og vi havde ikke dengang den Ordning af vort Pengevæsen, som nu er tilstede. Derfor tror jeg ikke, at det er aldeles berettiget her at oprulle et saadant Billede. Naar det ærede Medlem vil gjøre gjældende, at det ikke er en virkelig Erstatning, som bydes ved denne lille Lov, da er jeg ligesaa lidt enig med ham i dette Spørgsmaal. Skulde jeg have Noget at udsætte paa Loven i saa Henseende, da skulde det være det, at det forekommer mig, at Erstatningen er altsor rigelig. Hvorfor skulde vi her i Danmark staa saa langt tilbage, naar vi huske, at i Preussen blev Tienden afløst med det 18—20dobbelte Beløb af den aarlige Afgift. Det var i 1850, at der fandt en Tiendafløsning Sted i Preussen, og det var Ridderfabet og de store Mænd, som dengang vare saa humant tænkende. Vi se dette gjentaget for Hertugdømmerne, vi høre af et andet æret Medlem, at et omtrent lignende Bederlag blev givet der i 1873. Det er altsaa ikke rigtigt, naar det ærede Medlem vil gjøre gjældende, at det var et forhastet Arbejde, og at de Mænd, der have havt med Sagen at gjøre, ikke have sat sig rigtig ind i det, thi man ser jo dette Princip fulgt i Preussen i en Narrætte, og man har altsaa der anset en saadan Erstatning for rigelig. Derfor vil jeg som sagt snarere, naar jeg skulde udsætte Noget paa nærværende lille Lov, sige, at det er for rigelig en Erstatning, der her foreslaas, og det gjør mig virkelig ondt, at man fra en Side i Salen med al Glid lægger an paa at fremstille de bestedne Lovforslag, der her ere forelagte paa Landhoreformernes Contraade, som urimelige. Det glædede mig iøvrigt, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2. Valgkreds (S. Hage) noget formildede de stærke Udtryk, han tidligere havde brugt, idet han sagde, at Føstevæsenet har Noget, man maatte se at komme bort fra; men jeg tror, at det efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem vil se at komme bort derfra, vil være lang Tid